

Arrest

nr. 197 692 van 10 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2017 met referentenummer 68416.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtounse origine te zijn. U bent geboren in Tamirat, gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar en u hebt daar tot uw komst naar België altijd gewoond. U bent niet naar school geweest maar van 1 februari tot 31 juli 2000 hebt u een opleiding gevolgd in verband met het herstellen van fietsen.

U kreeg een certificaat en wat fietsmaterialen en richtte in de stad Jalalabad een fietswinkel in. U hebt in de fietswinkel gewerkt tot u uw land verlaten heeft.

U verklaarde dat u problemen kende met de Taliban. U zou hebben gezien hoe de lokale mullah collaborateerde met de Taliban, waarna uw vader de politie zou hebben ingelicht. De politie zou de mullah hebben gearresteerd, waarna de Taliban wraak zouden hebben genomen. U verklaarde onder meer dat zij uw vader vermoordden en dat zij naar u op zoek waren. U kwam naar België en diende hier op 22 maart 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische instanties. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende originele documenten voor: uw taskara, de taskara van uw moeder, verschillende medische documenten, een stemkaart, twee dreigbrieven, een certificaat in verband met de opleiding die u volgde en een kopie van uw vaders taskara.

In de beslissing van 17 februari 2012 motiveerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) waarom er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. Omdat uw herkomst uit Behsud wel aannemelijk werd geacht, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Uit informatie die aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u van 8 september 2014 tot 16 oktober 2014 naar Afghanistan terugkeerde. Bij een controle op de luchthaven van Schiphol bleek dat u op 4 oktober 2015 opnieuw naar Afghanistan vertrok.

Met het oog op de mogelijke herziening van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS uitgenodigd voor een nieuw gehoor. U verklaart dat u niet alleen in 2014 en 2015 maar ook recent nog naar Afghanistan terugkeerde. U legt tijdens het gehoor een nieuw paspoort neer waaruit blijkt dat u van 4 september 2016 tot 24 oktober 2016 wederom in Afghanistan verbleef.

U stelt dat u tijdens uw drie bezoeken aan Afghanistan in Kabul verbleef. U ontmoette daar uw moeder die gezondheidsproblemen had en intussen overleden is. Uw schoonfamilie zou ook in Kabul wonen. In Jalalabad kan u niet terecht omdat u daar nog steeds de Taliban dient te vrezen.

U stelt de subsidiaire beschermingsstatus te willen behouden daar u zich onmogelijk definitief in Afghanistan kan hervestigen. Uw problemen met de Taliban zijn nog altijd actueel en de algemene situatie in het land is niet goed. In België heeft u een leven opgebouwd en werkt u hard als afwasser. U vreest dat u in Afghanistan geen geschikte job zal vinden. Bovendien bent u van plan om uw vrouw, met wie u tijdens een van uw bezoeken huwde, naar België te laten komen. U belooft dat u dan nooit meer naar Afghanistan zal terugkeren.

Ter staving van uw verklaringen legt u enkele documenten neer. Het betreft uw Afgaans paspoort, een kopie van het paspoort van uw vrouw, een kopie van een huwelijksakte, enkele documenten in verband met uw professionele activiteiten in België (arbeidscontract, brief van uw werkgever, loonfiches) en een huurcontract.

B. Motivering

Artikel 55/5/1 §2, 2° van de gecoördineerde Vreemdelingenwet stipuleert dat het CGVS bevoegd is de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Zoals eerder reeds vermeld, werd u op 17 februari 2012 door het CGVS de hoedanigheid van vluchteling geweigerd daar er geen geloof kon worden gehecht aan de door u vooropgestelde vervolgingsfeiten. Gezien het CGVS het aannemelijk achtte dat u van Behsud afkomstig bent, werd u toen het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing werd destijds geen beroep aangetekend door u.

Uit het administratief dossier blijkt dat u vrijwillig bent teruggekeerd naar Afghanistan. U stelt dat u zowel in 2015 als in 2016 naar Afghanistan reisde en geruime tijd in Kabul verbleef. Geconfronteerd met informatie die in het administratief dossier aanwezig is en die aantoonde dat u ook al in 2014 in Afghanistan was, geeft u toe dat u meer dan twee keer terugkeerde. Opmerkelijk is uw uitspraak als zou u "onopgeleid" zijn en bijgevolg niet zou weten hoeveel keer u de voorbije jaren naar Afghanistan bent gegaan (CGVS, p.3, 4). Al even opmerkelijk is uw bewering dat u niet meer weet om welke reden u in 2014 bent teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS p.3). Uw terugkeer in 2015 zou te wijten zijn geweest aan de hospitalisatie van uw moeder, zo zegt u, en omdat uw moeder wilde dat u in Afghanistan zou huwen - wat u ook deed (CGVS p.3). U zou in Kabul op hotel (waarvan u de naam niet meer weet) hebben verbleven. Later, in 2016, zou u zijn teruggekeerd omdat uw moeder overleden was. U zou er bij uw schoonfamilie hebben verbleven, maar kan dan weer niet zeggen in welke wijk ze wonen. Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw reizen naar uw land van herkomst.

Uw persoonlijk gedrag en de vaststelling dat u minstens drie keer terugreisde, toont aan dat er in uw hoofde geen sprake meer is van een reëel risico op ernstige schade conform artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Het feit dat u terugkeerde toont op zich reeds aan dat u niet langer nood heeft aan internationale bescherming.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 9 januari 2017 gehoord door het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Gevraagd waarom u de subsidiaire beschermingsstatus dient te behouden, verwijst u in de eerste plaats naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw asielaanvraag heeft aangehaald. U heeft het ook over het feit dat u al lang in België woont en dat u hier werk heeft. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied.

In de mate dat u verwijst naar uw problemen in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerdere asielaanvragen hebt aangehaald, dient opgemerkt te worden dat deze problemen in het kader van uw asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en dus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Deze ongeloofwaardigheid resulteerde in een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Desondanks verwijst u heden nogmaals naar uw ongeloofwaardig bevonden relaas en stelt u dat de problemen die u eertijds aanhaalde nog steeds actueel zijn. Echter, de vaststelling dat zich niet veel meer lijkt te herinneren van uw relaas, bevestigt het bedrieglijke karakter ervan. Zo verklaart u dat de Taliban uw vader dood sloegen en dat u zijn levenloze lichaam aantrof (CGVS, p.8). Dit is geheel in tegenstrijd met uw eerdere verklaringen, toen u beweerde dat uw vader pas ruim na uw vertrek uit Afghanistan zou zijn gedood (CGVS, 23 januari 2012, p.25). U argumenteert dat het allemaal lang geleden is, wat uiteraard niet ernstig is.

Wat betreft uw zagezegde vrees voor de algemene situatie in Afghanistan (CGVS, p.4), dient te worden opgemerkt dat die algemene situatie u er alvast niet van heeft weerhouden om minstens drie jaar op rij naar Afghanistan terug te reizen en er telkens geruime tijd te vertoeven. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag uw beweerde vrees voor de situatie in Afghanistan in zeer belangrijke mate.

Voorts heeft u verklaard dat u al lang in België woont, dat u hier een bestaan heeft opgebouwd, niet meer van het ocmw afhankelijk bent maar werk gevonden heeft. Wat dit betreft, kan opnieuw worden verwezen naar uw herhaaldelijke terugkeer naar Afghanistan, er op wijst dat u niet onlosmakelijk vergroeid bent met België en dat kan worden verwacht dat u bij een hervestiging in Afghanistan zal kunnen aarden in uw land van herkomst.

Het Commissariaat-generaal is bovendien van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd

door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisereerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die behalve een verminderd gehoor geen melding maakt van andere gezondheidsklachten. U spreekt zowel Dari als Pashtou, de twee gangbare talen in Jalalabad (CGVS, p.2). U geeft voorts aan niet te beroerd te zijn om hard te werken (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in België, meer bepaald in de horeca (CGVS, p.7). Voorts kan worden gesteld dat u erg vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U verklaarde eerder al dat u er gedurende meer dan tien jaar een fietsenwinkel uitbaatte. Doorheen het gehoor van 23 januari 2012 gaf u blijk van een zeer goede kennis van de stad. U noemde en situeerde parken, historische sites, wijken, gebouwen van de overheid, de luchthaven, etc. U kan er bovendien beschikken over een ruim familiaal netwerk. Uw vijf gehuwde zussen wonen in de stad en ook uw drie broers zouden er zich intussen hebben gevestigd (CGVS, p.6). Uw vrouw woont sedert een jaar bij uw familie in Jalalabad (CGVS, p.6). Er mag ook worden verondersteld dat u in de jaren dat u er zelf als winkelluitbater actief was, een netwerk van vrienden en kennissen heeft opgebouwd en dat u tevens kan buigen op een ruim familiaal netwerk.

Onder meer uw werkervaring, uw vertrouwdheid met de stad Jalalabad, de vaststelling dat u er vele jaren gewerkt heeft en de aanwezigheid van uw vrouw, drie broers en vijf zussen in Jalalabad, tonen aan dat u in Jalalabad over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het CGVS niet om te buigen. Deze stukken leveren louter een bewijs voor de identiteit van u en uw vrouw. Echter, dit zijn elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker meent dat verweerder een arme asielzoeker straft voor zijn eigen fout. Hij stelt dat het de taak is van verweerder om verzoeker te informeren over zijn rechten en plichten, hetgeen verweerder steeds naliet ten aanzien van subsidiair beschermden, aldus verzoeker. Hij vraagt zich af hoe een laaggeschoolde, half dove persoon kan weten dat het toegelaten is om naar zijn land van herkomst te reizen. Betreffende zijn medische problemen verwijst hij naar zijn medische stukken.

Verzoeker stelt verder dat hij naar Afghanistan is gegaan omwille van de ziekte van zijn moeder en tegelijkertijd om te trouwen. Hij wijst erop dat hij een gezin heeft dat op het punt staat naar België te vertrekken in het kader van de procedure voor gezinshereniging. Hij stelt dat hij andersvalide is desalniettemin steeds heeft geprobeerd om hard te werken en zijn brood te verdienen. Hij meent dat volgens verweerder deze elementen (lang verblijf, werk en andersvalide zijn) geen ander licht werpen op de motieven om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken maar wel werden meegenomen in het advies aangaande de eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied. Verzoeker begrijpt niet of verweerder zichzelf misleidt of de Raad en vraagt zich af wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met deze elementen rekening heeft gehouden. Volgens hem geeft verweerder de indruk niet op de hoogte te zijn van het beleid van de DVZ. Hij meent dat het feit dat verweerder stelt dat er na drie maal een terugkeer naar Afghanistan een intern vestigingsalternatief voorhanden is, boekdelen spreekt. Hij wijst erop dat verweerder dit intern vestigingsalternatief niet heeft ingeroepen toen hij aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toekende, op een moment dat hij na een lang verblijf in Afghanistan net in België was aangekomen. Verzoeker acht het logischer om op dat moment een intern vestigingsalternatief in te roepen dan vandaag, wanneer verzoeker volledig is gevestigd in België als andersvalide en zijn gezin op komst is. Hij stelt dat drie maal een terugreis naar Afghanistan geen redelijke en menselijke reden mag zijn om nu een intern vestigingsalternatief in te roepen en acht dit niets anders dan *“het pesten van een arme Afghaan”*. Tevens wijst verzoeker erop dat zijn broer het slachtoffer is van willekeurig geweld en verwijst hij naar foto's in een ziekenhuis en foto's waar de gouverneur van de provincie Nangarhar op bezoek was in het ziekenhuis waar zijn broer was opgenomen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker meent dat hij hiervoor heeft betoogd dat hij tijdens zijn asielrelaas geen valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft voorgelegd die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij voert aan dat men van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) mag verwachten dat hij rekening houdt met de mate waarin een asielzoeker is gevestigd of ingeburgerd in België en dat de handelwijze van het CGVS een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel uitmaakt: *“De handelingswijze van het CGVS stemt niet overeen met het vertrouwen dat een burger mag hebben van zijn “bestuursorgaan”.*”

2.1.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift onder meer als volgt:

*“Verzoeker is afkomstig uit een tribaal land waar hij bij een eventuele terugkeer als een nieuwkomer zeer snel herkend zal worden. Gezien verzoekers verblijf in Europa en leeftijd is de kans zeer reëel dat hij bij terugkeer **a)** gedood of **b)** uitgenodigd wordt om mee te vechten met Taliban. Verzoeker meent dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming omdat hij tot een bepaalde sociale groep behoort omwille van de aangehaalde redenen.*

Het CGVS heeft in hoofddorde gefaald om de vrees voor vervolging zorgvuldig te onderzoeken. In ondergeschikte orde heeft het CGVS gefaald om de persoonlijke situatie van verzoeker te toetsen.”

2.1.1.4. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet *juncto* het redelijkheidsbeginsel.

Volgens verzoeker concludeert verweerder ten onrechte dat hij in de mogelijkheid verkeert een veilig en redelijke vestigingsalternatief op te bouwen in de stad Jalalabad.

Hij citeert uit een rapport van 21 april 2015, verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter en citeert vervolgens uit een rapport van 3 januari 2014 betreffende de voedselproblematiek in Afghanistan. Verder meent hij dat de toepassing van de bestreden beslissing kan zorgen voor de ontheemding van hem en zijn gezin. Onder verwijzing naar een rapport van UNICEF van juli 2013 wijst verzoeker erop dat ontheemden disproportioneel worden blootgesteld “aan voedsel crisis en ondervoeding”. Verzoeker citeert tevens uit de UNHCR richtlijnen voor Afghaanse asielzoekers van 6 augustus 2013.

Verder stelt verzoeker tevens als volgt in zijn verzoekschrift:

*“Wat betreft de term **“durable = duurzaam”** is verzoeker van oordeel dat het voorgestelde intern vlucht alternatief geen duurzaam karakter heeft. Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eenmaal veilig - onveilig dan veilig verklaard door de asielinstanties in België.*

*Wat betreft de term **“unpredictable = onvoorspelbaar”** bestaat er geen twijfel dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014.”*

Verzoeker citeert vervolgens uit twee rapporten uit 2013. Hij meent tevens dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief voor hem niet toegankelijk is in de zin van artikel 48/5, § 3, b) van de Vreemdelingenwet. Volgens hem kan men naar Jalalabad reizen via twee wegen: “A) autostraat nr. 3 – Kaboel Jalalabad, b) via Torkham Pakistan”. Hij stelt dat beide wegen zeer gevaarlijk zijn en citeert uit een internetrapport van 20 augustus 2012, alsook uit een rapport van het *Institute for War and Peace* van oktober 2013.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: medische stukken betreffende hemzelf (stuk 2), een kopie van zijn arbeidsovereenkomst (stuk 3), een kopie van een aanbevelingsbrief (stuk 4), medische stukken en twee foto's die volgens de bijgevoegde inventaris aantonen dat zijn broer “gewoond” was en dat deze broer “door de gouverneur bezocht was in het ziekenhuis” (stukken 5 en 6).

Per drager brengt verweerder op 14 november 2017 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 9 juni 2017 en een kaart van het grootstedelijk gebied Jalalabad (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

Op 22 maart 2011 diende verzoeker bij de Belgische instanties een asielaanvraag in. Bij beslissing van 17 februari 2012 oordeelde de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing geen beroep in, zodat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus definitief is geworden.

Middels onderhavige, bestreden beslissing wordt de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij wegens zijn verblijf in Europa en zijn leeftijd een reële kans loopt ingeval van terugkeer naar Afghanistan te worden gedood of te worden uitgenodigd om mee te vechten met de taliban, dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van deze feiten en hij bovendien nalaat zijn beweringen in onderhavig verzoekschrift ook maar enigszins *in concreto* te duiden en/of te staven middels objectieve informatie. Wat betreft verzoekers broer, kan worden vastgesteld dat uit de bijgebrachte foto's en medische stukken (verzoekschrift, stukken 5-6) geenszins valt af te leiden of de betrokken persoon werkelijk verzoekers broer is. Verder maakte verzoeker van het geweld ten aanzien van zijn broer evenmin eerder melding. Wat betreft verzoekers medische problemen (verzoekschrift, stuk 2) dient hij zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing terecht wordt besloten dat de aan verzoeker op 17 februari 2012 toegekende subsidiaire beschermingsstatus dient te worden ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet, gelet op verzoekers persoonlijk gedrag met name het meermaals terugkeren van verzoeker naar zijn land van herkomst zoals dit blijkt uit zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn gehoor op het CGVS op 9 januari 2017 en uit de stukken in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Het loutere feit dat verzoeker “*nu volledig gevestigd is in België en haar gezin op komst is naar België*” en dat hij in België werkt (verzoekschrift, stukken 3 en 4), zoals hij opmerkt in zijn verzoekschrift, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Waar verzoeker aanvoert dat hij door de commissaris-generaal nooit zou zijn geïnformeerd over zijn rechten en plichten als subsidiair beschermde, doet evenmin afbreuk aan het voorgaande. Geen enkele rechtsregel verplicht de commissaris-generaal immers om verzoeker er uitdrukkelijk op te wijzen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst kan leiden tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus. Bovendien is aan de toekenning van deze status inherent verbonden dat men niet kan rekenen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een vrijwillige terugkeer naar het land van herkomst aantoonbaar dat er in hoofdzaak van verzoeker geen nood is aan internationale bescherming. Op welke wijze het feit dat verzoeker laaggeschoold is en half doof (verzoekschrift, stuk 2) is, het voorgaande in een ander daglicht zou kunnen plaatsen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin *in concreto* uiteengezet in onderhavig verzoekschrift. Waar verzoeker wijst op het advies waarop in de bestreden beslissing wordt gealludeerd, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal er in zijn nota met opmerkingen terecht op wijst dat dit een materiële vergissing betreft. Deze vergissing doet op zich evenwel geen afbreuk aan de overige motieven in de bestreden beslissing. Gezien het voorgaande kan verzoeker geenszins worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing niets anders is “*dan het pesten van een arme Afghaan*” nu het zijn persoonlijk gedrag is dat noopt tot intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus.

Nergens in de bestreden beslissing of in onderhavig arrest wordt verzoekers subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken omdat hij valse verklaringen heeft afgelegd of valse of vervalste documenten heeft voorgelegd die doorslaggevend waren voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Nogmaals dient erop gewezen dat verzoekers vestiging en voorgehouden inburgering in België op zich geen afbreuk doen aan verzoekers meermaals terugkeren naar Afghanistan, noch aan de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker laat in onderhavig verzoekschrift overigens geheel na *in concreto* uiteen te zetten waarom deze elementen (vestiging en inburgering in België) volgens hem de intrekking van zijn subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn persoonlijk gedrag zouden verhinderen.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. In onderhavig verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te wijzen op twee rapporten van minder recente datum dan de door verweerder gehanteerde informatie (verzoekschrift, p. 13). Bovendien ligt de informatie die verzoeker citeert in dezelfde lijn als deze van verweerder. Aldus is verzoekers informatie niet van aard aan te tonen dat de door verweerder gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016 in rekening genomen.

Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 8). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten geviséerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van *"open combat"* of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de beschikbare informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) kan worden afgeleid dat de acties van IS in de provincie Nangarhar zijn gericht tegen de taliban en ANSF. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder en is bovendien veelal van minder recente datum.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften."

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U bent een volwassen man die behalve een verminderd gehoor geen melding maakt van andere gezondheidsklachten. U spreekt zowel Dari als Pashtou, de twee gangbare talen in Jalalabad (CGVS, p.2). U geeft voorts aan niet te beroerd te zijn om hard te werken (CGVS, p.7). Uit uw verklaringen blijkt dat u werkervaring heeft opgedaan in België, meer bepaald in de horeca (CGVS, p.7). Voorts kan worden gesteld dat u erg vertrouwd bent met de stad Jalalabad. U verklaarde eerder al dat u er gedurende meer dan tien jaar een fietsenwinkel uitbaatte. Doorheen het gehoor van 23 januari 2012 gaf u blijk van een zeer goede kennis van de stad. U noemde en situeerde parken, historische sites, wijken, gebouwen van de overheid, de luchthaven, etc. U kan er bovendien beschikken over een ruim familiaal netwerk. Uw vijf gehuwde zussen wonen in de stad en ook uw drie broers zouden er zich intussen hebben gevestigd (CGVS, p.6). Uw vrouw woont sedert een jaar bij uw familie in Jalalabad (CGVS, p.6). Er mag ook worden verondersteld dat u in de jaren dat u er zelf als winkelluitbater actief was, een netwerk van vrienden en kennissen heeft opgebouwd en dat u tevens kan buigen op een ruim familiaal netwerk.

Onder meer uw werkervaring, uw vertrouwdheid met de stad Jalalabad, de vaststelling dat u er vele jaren gewerkt heeft en de aanwezigheid van uw vrouw, drie broers en vijf zussen in Jalalabad, tonen aan dat u in Jalalabad over een volwaardig verblijfsalternatief beschikt."

Waar verzoeker opmerkt dat de toepassing van de bestreden beslissing tot de ontheemding van hem en zijn gezin zou leiden, dient erop gewezen dat zijn gezin reeds in Jalalabad woont, zodat er bezwaarlijk sprake kan zijn van de ontheemding van hem en zijn gezin. De informatie betreffende ontheemden in Afghanistan waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is dan ook niet dienstig. Daarenboven dient herhaald dat in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gesteld: "UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften." (eigen onderlijning) Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet in te trekken.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER